



Anne B. Ragde
Forfatter

Skolemedisin er tingen!

Jeg elsker skolemedisin. Resepter gir meg alltid trygghet. Eneste unntak er da jeg som nybakt mor valgte bort Barne-Dispril til fordel for en halv teskje sherry.

Barnet sov i åtte timer og våknet feberfritt. Men jeg sa det ikke til noen, de kunne jo tro jeg nærer en alkoholiker ved mitt bryst. I dag er han en kjekk og sunn 26-åring og ikke engang spesielt glad i sherry. Da alle nabounger ble proppet fulle av penicillin for ørebetennelse, leste jeg i et amerikansk tidsskrift at melk laget lange slimtråder i svelget som tettet for øretrompeten og derfor disponerte for tetthet og betennelse. Vi kuttet ut melk etter klokka tolv på formiddagen, og dermed var problemet løst.

Så barn og tabletter har jeg liten sans for. Men til voksne derimot! Det meste unntatt beinbrudd kan fikses med en tablett. Akkurat nå går jeg på trippelkur for det jeg har valgt å kalle *helikopterbakterier*, og det kjennes fantastisk ikke å ha den minste bekymring for heretter å bøtte nedpå med øl og snaps uten fare for magesår. Ordet «profylaktisk» er ett av mine favorittord! Jeg er derfor nesten aldri syk, fordi jeg tenker profylaktisk. Tran og vitamintabletter og fiber, så kan Annebe stå for en støyt.

Derfor gjorde legen min gjennom 28 år store øyne da jeg vaklet inn på kontoret hans og sa at jeg følte meg *veldig* dårlig og sank ned på en stol. Han rekvirerte nærmest ambulanse for å få lagt meg inn, for det var

vel første gang på 28 år jeg hadde sagt noe slikt. Han skjønnte det var alvor. Og det var det. (Hvis man kan kalle blødende magesår alvor i forhold til så mangt annet.) I alle fall fikk jeg fem døgn ferie i en sykeseng. De første feriedagene siden jul, jeg hadde skrevet på ny roman døgnet rundt i tre måneder. Jeg fikk ligge på rygg med blod inn der og morfin inn her og fire faste måltider om dagen. For en lykke! Ikke engang det å ligge på et firemannsrom med en standard å la Romania greide å rokke på lykkefølelsen.

Og nå knasker jeg tabletter så det er en fryd for enhver legemiddelprodusent. Blodprosenten stiger med en Hb i timen utelukkende grunnet mitt gode humør. Jeg har nemlig forstått det slik at det å ha helikopterbakterier er som å vinne i lotto. Magesåret hadde derfor *ingenting* med min livsførsel å gjøre, og det er jeg uhyre glad for.

Røyker gjør jeg også, og her er det jo blitt hårde tider. En vilt fremmed dame på toget fra Trondheim til Oslo spurte meg, da jeg under en lengre stopp på Dombås var ute for å ta meg et livgivende pust i bakken, om jeg ikke vurderte å slutte. Et vilt fremmed menneske. Jeg så på henne. Så at hun ville ha kledd en helt annen frisyre, og at den kardiganjakken hun var iført absolutt hadde sett sine beste dager. Men jeg sa jo selvsagt ikke noe om det. Men *hun* kunne si! Frekt.

Jeg er en frisk røyker. Jeg har også hørt at hvis man slutter å røyke kan man få store tarmproblemer. Gass og tarmsmerter. Ja, det skulle ha tatt seg ut, nå rett etter magesåret, da ville jo såret blusse opp fluksens, og så

mye O Rh minus-blod har de vel ikke å rutte med på St. Olavs.

Jeg har også brukt menneskeskolemedisin med stort hell på den siste hunden min, boksertipen Maja. Hun ble sterilisert åtte år gammel, og etter et halvår begynte hun å skranke. Røytet og fikk nakne flekker her og der, pelsen ble matt. Hun var stiv når hun reiste seg etter å ha sovet en stund, og det pinligste av alt: Det dryppet små dråper urin fra henne i ett sett, noe hun skammet seg dypt over når det skjedde innendørs. Sur og oppfarende var hun også. Jeg konfererte med veterinæren, som sa at nei, det var ikke vanlig å gi hunder østrogen ... Jeg innvendte at Maja gjennomgikk en klassisk overgangsalder og at hun burde bli forskånet fra det. Ikke røykte hun, og ikke skulle hun leve så mange år til, og da kunne hun vel endelig få østrogen?

Til slutt gikk han med på å prøve, og Maja ble satt på en halv Ovesterin-tablett daglig. Pelsen ble blank, alle hår hang fast, ikke var hun stiv i leddene lenger, og ikke en eneste urindråpe unnsnapp henne hvis det ikke var villet. Det var som et mirakel å se! Og Maja levde til hun var over 14 år med sin halve daglige Ovesterin-tablett.

Så er det rart jeg elsker skolemedisin?

Anne B. Ragde

I neste nummer:

- Kampen mot atomvåpen
- Tsjernobyl-ulykken
- Demens ved Parkinsons sykdom
- Melk og helse
- Fastleger og legevakt
- Spermieuthenting ved azoospermi